

Sygn. akt V CSK 548/12

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku B. N. i M. R.-N.  
przy uczestnictwie K. H., B. J. i M. R.  
o stwierdzenie nabycia spadku,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2013 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania K. H.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 22 maja 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) stwierdza, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

## UZASADNIENIE

Uczestniczka K. H. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 maja 2012 r., sygn. akt II Ca [...], oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 marca 2011 r., stwierdzającego nabycie spadku po M. H..

W odpowiedzi na skargę wnioskodawcy M. R.-N. i B. N. wniesli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy oceniając, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., skargę kasacyjną w aspekcie podstaw przyjęcia jej do rozpoznania zważył:

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewiduje wymóg przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym wypadku spełnione są przesłanki realizujące funkcję publicznoprawną. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej.

Uczestniczka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne mające, jej zdaniem, sprowadzać się do odpowiedzi na pytanie, czy pojęcie „osób mogących wchodzić w rachubę jako spadkobiercy ustawowi i testamentowi”, użyte w art. 669

k.p.c., jest tożsame z pojęciem „zgłaszającego się spadkobiercy”, zawartym w art. 671 § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższe twierdzenie nie usprawiedliwia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pojęcie zgłaszającego się spadkobiercy, o którym mowa w art. 671 § 1 k.p.c., nie powinno budzić wątpliwości. Odnosi się ono do osoby, która rości sobie prawa do spadku, nie zrzekła się dziedziczenia, nie odrzuciła spadku i nie została uznana za niegodną dziedziczenia (por. B. Dobrzański, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. Z. Resich, W. Siedlecki, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1975, s. 974). Nie ma również problemów w zakresie wykładni pojęcia osób mogących wchodzić w rachubę jako spadkobiercy ustawowi i testamentowi, którym posługuje się art. 669 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1992 r., II CRN 135/92, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 1978 r., III CRN 336/77, niepubl.). Już samo porównanie treści tych zwrotów wskazuje, że ich zakresy nie muszą się pokrywać. Wzajemna relacja wskazanych pojęć normatywnych nie stanowi zatem istotnego zagadnienia prawnego, przewidzianego w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., które musi być doniosłe z punktu widzenia rozwoju prawa oraz praktyki sądowej i wymagać zajęcia autorytatywnego stanowiska przez Sąd Najwyższy.

W sprawie brak było ponadto podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania przed Sądem Okręgowym, która z urzędu podlegałaby uwzględnieniu przez Sąd Najwyższy (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.

aw

jw